ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. V.**, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2021, č. j. 4 A 30/2021 - 22,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2021, č. j. 4 A 30/2021 - 22, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2021, č. j. KRPA-196213-13/ČJ-2021-000022-ZZC, žalovaný zajistil žalobce dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců"). Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud"), který žalobě vyhověl, a rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť shledal důvodnou žalobcovu námitku nepřiměřené délky jeho zajištění. Městský soud na podkladě rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50, v němž Nejvyšší správní soud vyjádřil pochybnosti ohledně souladu nastavení parametrů následného přezkumu zákonnosti trvání zajištění s článkem 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech (dále též „EÚLP"), dovodil, že uložená doba 90 dnů zajištění je nepřiměřená, resp. správním

orgánem nedostatečně odůvodněná. Uvedená délka zajištění neumožňuje dostatečný soudní přezkum dle čl. 5 odst. 4 EÚLP. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Podle názoru stěžovatele je rozsudek nepřezkoumatelný a nezákonný. Závěr městského soudu, že rozhodnutí o zajištění žalobce v délce 90 dnů bylo nepřiměřené a nedostatečně odůvodněné, neboť tato délka zajištění neumožňuje dostatečný soudní přezkum dle čl. 5 odst. 4 EÚLP, je dle stěžovatele nesprávný. Žalobce byl zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, kdy doba zajištění v délce 90 dnů byla určena v souladu s rozhodovací praxí stěžovatele, přičemž stěžovatel tuto délku zajištění odůvodnil. K tomu poukázal zejména na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (bylo nutno obstarat žalobci nový cestovní doklad a dále obstarat náležitosti týkající se samotné realizace správního vyhoštění). Dle stěžovatele není správný ani závěr městského soudu, že při zajištění v délce 90 dnů žalobci nebyl umožněn řádný přezkum zajištění. Odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50 (dále též „rozsudek č. j. 6 Azs 170/2019 - 50“), je nepřiléhavý. Kasační soud v daném případě posuzoval zcela odlišný případ. V uvedené věci vyšly najevo nové skutečnosti stran zranitelné osoby. Žalobce není zranitelnou osobou a žádné nové skutečnosti neuplatnil. Žalobce je cizinec, který nedisponoval cestovním dokladem. V jeho případě proto stěžovatel musel provést řadu úkonů, které prodlužují samotnou délku zajištění. V případě žalobce byla zachována možnost přezkumu rozhodnutí o zajištění. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským (městským) soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je Nejvyšší správní soud oprávněn kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[6] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; městský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Zbývá tedy posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (srov. rozhodnutí ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 - 23 atp.)

[8] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021 - 50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021 - 44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021 - 21 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského (městského) soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[9] Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, že kasační stížnost podaná správním orgánem jako stěžovatelem může být ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná i v případě, že je podána z důvodu zásadního pochybení krajského (městského) soudu, které bude spočívat v tom, že krajský (městský) soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a to i tehdy, kdy není možné hovořit přímo o „zásahu do hmotněprávního postavení stěžovatele“ ve smyslu výše citované judikatury. Jinak by nemohl Nejvyšší správní soud naplňovat úkol zajistit spravedlivé, zákonné a předvídatelné rozhodování správních soudů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 20. 7. 2020, č. j. 9 Azs 131/2020 - 23).

[10] Nejvyšší správní soud shledal z níže uvedených důvodů kasační stížnost přijatelnou. Připustil proto kasační stížnost k věcnému projednání.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že dne 29. 7. 2021 byl žalobce kontrolován Policií ČR v Parku přátelství v Praze 8. Svou totožnost prokázal kartičkou žadatele o mezinárodní ochranu. Provedenou lustrací pak bylo zjištěno, že je evidován jako nežádoucí cizinec. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Následně požádal o udělení mezinárodní ochrany. Toto řízení skončilo zamítnutím žádosti, které bylo přezkoumáno Krajským soudem v Plzni, který žalobu zamítl, rozsudek nabyl právní moci dne 15. 6. 2021. Žalobce byl povinen do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycestovat, tj. do 15. 7. 2021, což však neučinil. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že cestovní doklad mu byl před půl rokem odcizen.

[13] Dne 30. 7. 2021 žalovaný (stěžovatel) vydal rozhodnutí o zajištění žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a stanovil dobu zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Délku této doby odůvodnil složitostí přípravy správního vyhoštění s ohledem na obstarávání náhradního cestovního dokladu a organizaci samotného vyhoštění.
[14] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie *oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*.

[15] Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění*.

[16] Dle § 125 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody*.

[17] Z ustálené judikatury zdejšího soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018 - 28) navazující na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci *Saadi proti Velké Británii*, stížnost č. 13229/03, bod 79) se podává, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Z rozsudku č. j. 1 As 93/2011 - 79 se dále podává, že je tu „*potřeba řádného odůvodnění doby zajištění nebo jeho prodloužení podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tím spíše, že její stanovení je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale také další meze vlastní pro výkon veřejné správy v právním státě jako zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, rovnosti a další.*“ (obdobně viz též rozsudek ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014 - 20). Soud v takových případech přezkoumává, zda správní orgán meze správního uvážení nezneužil, či nepřekročil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je pak nutno uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79). Nejvyšší správní soud ve své

judikatuře rovněž opakovaně dovodil přípustnost zajištění v délce 90 a více dnů, přičemž v těchto případech zdůraznil výše popsanou povinnost správních orgánů délku zajištění řádně (konkrétně) odůvodnit ve vztahu k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zejména vyložit individuální úkony, které je v případě daného cizince nezbytné provést (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 2 Azs 142/2021 - 22, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 19. 1. 2021, č. j. 6 Azs 354/2020 - 27, ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 389/2020 - 17, ze dne 13. 8. 2020, č. j. 2 Azs 22/2020 - 25, ze dne 2. 8. 2017, č. j. 3 Azs 41/2017 - 40 atp.).

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítal, že argumentace městského soudu v napadeném rozsudku nebyla přiléhavá, s čímž Nejvyšší správní soud souhlasí. Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru o nepřiměřenosti délky zajištění s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50, vztahující se k ustanovením § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, § 75 odst. 1 s. ř. s. a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech.

[19] Z § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se podává, že *žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení.*

[20] Z § 75 odst. 1 s. ř. s. se podává, že *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*.

[21] Z čl. 5 odst. 4 EÚLP se podává, že *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*

[22] V rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50, Nejvyšší správní soud vyložil své pochybnosti o souladnosti § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s čl. 5 odst. 4 EÚLP. Kasační soud konstatoval, že „*problém leží v nastavení parametrů následného přezkumu zákonnosti trvání zajištění, resp. v totožné délce lhůty pro podání správní žaloby proti rozhodnutí o zajištění a lhůty, po jejímž uplynutí teprve lze žádat o propuštění ze zajištění. Je vskutku neakceptovatelné, že zajištěný cizinec je postaven před „Sophiinu volbu“, zda má ve třicetidenní lhůtě podat správní žalobu proti rozhodnutí o zajištění s vědomím, že s ohledem na § 75 s. ř. s. nemůže uplatňovat nové skutečnosti, anebo počkat na uplynutí třicetidenní lhůty a podat si žádost o propuštění ze zajištění, v níž již nové skutečnosti uplatnit může, současně však přijde o přístup k soudu za účelem přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o zajištění. Nadto k tomu přistupuje nemožnost podat žádost o propuštění ze zajištění po dobu soudního řízení a ještě po dobu 30 dnů po právní moci rozhodnutí soudu o žalobě, což značně prodlužuje délku doby, v níž je nemožné žádat o propuštění ze zajištění a uplatnit nové skutečnosti, a činí ji do jisté míry nepředvídatelnou a závislou na vnějších okolnostech (včetně toho, například, jak rychle soud písemně vyhotoví svůj rozsudek a doručí jej účastníkům).*“ (důraz přidán).

[23] Městský soud uvedl, že se s názorem vyjádřeným v citovaném rozsudku ztotožňuje a dobu zajištění žalobce v délce 90 dnů shledal nepřiměřenou.

[24] Nejvyšší správní soud nikterak nepopírá argumentaci v uvedeném rozsudku. Doplňuje, že k závěru o rozporu ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s ústavním pořádkem, resp. s mezinárodními smlouvami dospěl zdejší soud již ve věci sp. zn. 8 Azs 26/2018. V rámci řízení o citované věci proto podal dne 6. 8. 2019 k Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky návrh na zrušení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (řízení před Ústavním soudem je vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 12/19; o návrhu zatím nebylo rozhodnuto). Konstatoval, že „*každý, kdo je zajištěn, má dle čl. 5 odst. 4 Úmluvy právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné*.“. Zdůraznil, že „*soudy musí bez zbytečného prodlení zohlednit nové okolnosti věci, které mají vliv na zákonnost a oprávněnost omezení osobní svobody*.“

[25] Pro případy, kdy nastanou nové skutečnosti až po vydání rozhodnutí o zajištění (a jejichž posouzení v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. by bylo s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. vyloučeno), judikatura zdejšího soudu dovodila, že je třeba „*prolomit princip vázanosti soudu skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (tj. § 75 odst. 1 s. ř. s.), vyžaduje-li to právo žalobce na efektivní soudní přezkum rozhodnutí o zajištění garantovaný čl. 5 odst. 4 Úmluvy.* (...) *tam, kde jsou závažné důvody se domnívat, že by nepřihlédnutí k nově zjištěným nebo nově nastalým skutečnostem vedlo k porušení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy, a tedy k porušení práva na osobní svobodu, musí být Evropská úmluva aplikována přednostně.*“ (viz rozsudek ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019 - 48, který se týkal zajištění podle zákona o azylu; aplikovatelnost tohoto závěru i na přezkum rozhodnutí o zajištění dle zákona o pobytu cizinců již zdejší soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50). I v případě existence nových skutečností nastalých až po vydání rozhodnutí o zajištění cizince je tak zabezpečen řádný a efektivní přezkum zajištění i v situaci, kdy řízení před Ústavním soudem ohledně návrhu na zrušení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebylo dosud skončeno.

[26] V nyní posuzovaném případě však žalobce v žalobě žádné nové skutečnosti nastalé až po vydání rozhodnutí o zajištění neoznačil. V žalobě pouze obecně namítal nepřiměřenost délky zajištění s odkazem na výše nastíněnou judikaturu k problematice následného přezkumu zajištění (rozporu § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s čl. 5 odst. 4 EÚLP s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s.). Nijak již však nespecifikoval, v čem spatřuje zkrácení svých práv v důsledku přesvědčení o problematičnosti následného přezkumu rozhodnutí o zajištění ve svém případě.

[27] Lze tedy souhlasit se stěžovatelem, že kasační soud v rozsudku č. j. 6 Azs 170/2019 - 50 posuzoval zcela odlišný případ, kdy vyšly najevo nové skutečnosti, a to ve vztahu ke zranitelné osobě. Žalobce však není zranitelnou osobou a žádné nové skutečnosti neuplatnil. Žalobce je cizinec, který nevlastnil cestovní doklad, pročež bylo v jeho případě nutno přistoupit k řadě úkonů, které prodlužují délku zajištění.

[28] Kasační soud proto uzavírá, že nelze přijmout závěr městského soudu o nepřiměřenosti zajištění v délce 90 dnů, resp. stran rozporu zajištění v této délce s mezinárodněprávními závazky. Městský soud svůj závěr odůvodnil odkazem na nepřiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz výše). Městský soud nadto ani řádně nevyložil důvody, které jej k aplikaci zvolené (nepřiléhavé) judikatury vedly. Zdejší soud zdůrazňuje, že se již opakovaně zabýval uložením vyhoštění v délce 90 dnů a neshledal, že by zajištění v takové délce bylo *eo ipso* nezákonné. Jak již bylo výše uvedeno, z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá přípustnost zajištění v délce 90 dnů. Judikatura klade důraz na řádné odůvodnění takové doby zajištění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 2 Azs 22/2020 - 25, ze dne 19. 1. 2021, č. j. 6 Azs 354/2020 - 27, ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 389/2020 - 20, atp.). V dalším řízení proto bude na městském soudu, aby se zabýval otázkou řádného odůvodnění doby zajištění žalobce, přičemž své závěry náležitě odůvodní.

[29] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je vázán výše uvedenými právními názory (§ 110 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 11. ledna 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu